

Autor al seriei *Cântec de gheăță și foc*, aflată pe lista de bestselleruri a *New York Times*, serie care începe cu romanul *Urzeala tronurilor*, și considerat de revista *Time* drept „un Tolkien american“, GEORGE R. R. MARTIN este unul dintre cei mai importanți scriitori de literatură *fantasy* ai vremurilor noastre.

LUIS ROYO este un prolific artist spaniol, cunoscut mai ales datorită captivantelor și expresivelor lui ilustrații pentru literatura *fantasy*. Au apărut peste treizeci de cărți cu desenele lui, printre care *Women*, *Dead Moon*, *Visions* și seria *Malefic Times*. Royo a făcut grafica pentru *Spectrum 3* și a avut expoziții în Barcelona, Madrid, Milano, New York, Seattle și Sankt Petersburg. Îl puteți vizita site-ul la adresa www.luisroyo.com.

GEORGE R.R. MARTIN

DRAGONUL DE GHEAȚĂ

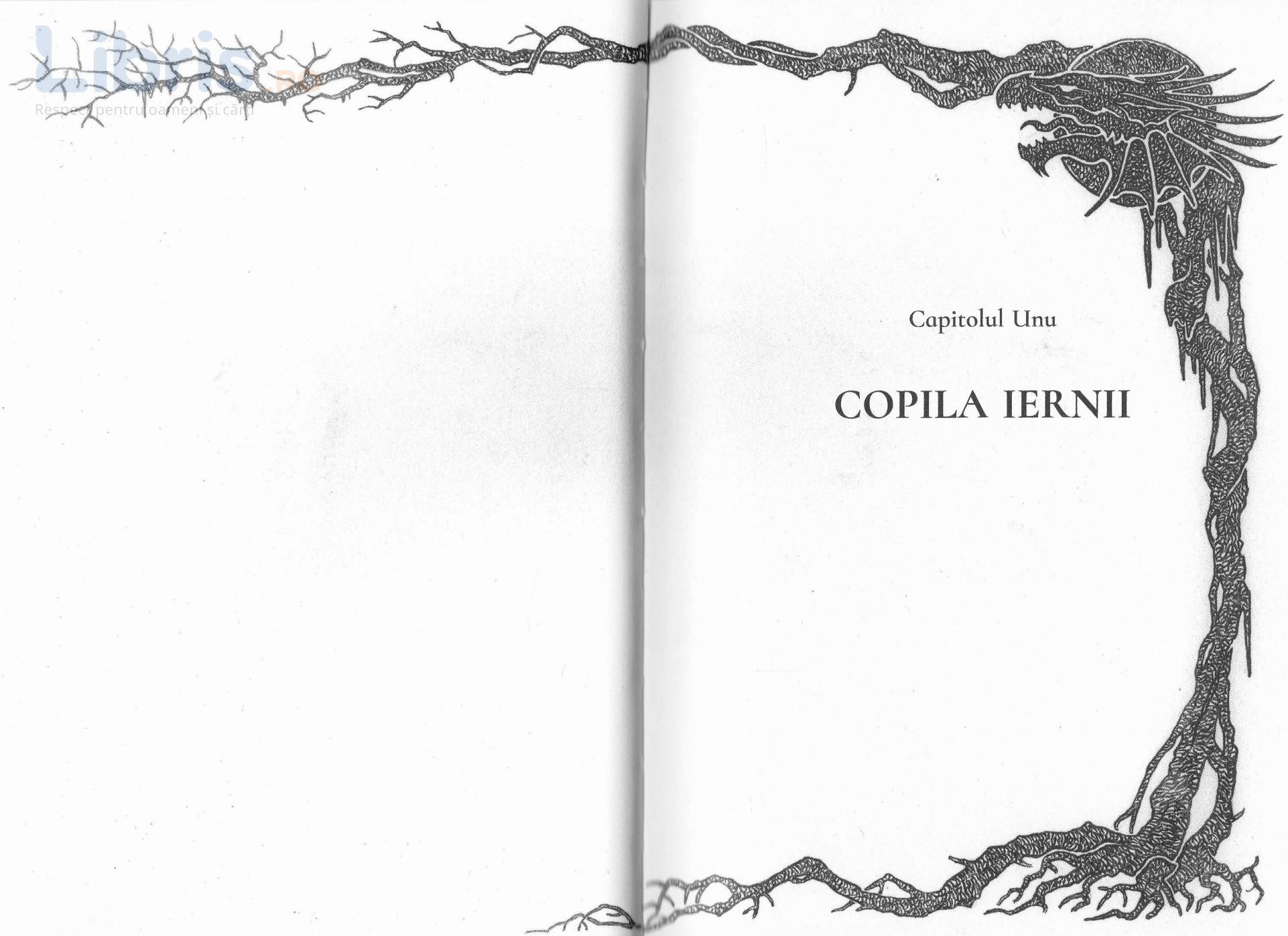
ilustrații
Luis Royo

Traducere din limba engleză
Ruxandra Toma

nemi

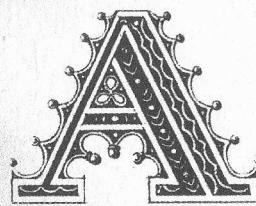
Cuprins

Capitolul Unu. COPILA IERNII	7
Capitolul Doi. TAINE ÎN OMĂT.....	23
Capitolul Trei. GERUL NĂPRASNIC.....	39
Capitolul Patru. FOCURILE DIN NORD	51
Capitolul Cinci. CENUŞĂ.....	65
Capitolul Șase. FUGA DIN CALEA FOCULUI....	79
Capitolul Șapte. FURIA CEA RECE	95
Capitolul Opt. PRIMĂVARA.....	109

Capitolul Unu

COPILA IERNII

DAREI îi plăcea cel mai mult iarna, pentru că, atunci când se făcea frig, venea și dragonul de gheăță.

Nu a știut niciodată dacă frigul aducea dragonul de gheăță sau dragonul de gheăță aducea frigul.

Ăsta era genul de întrebare cu care își bătea adesea capul fratele ei, Geoff, mai mare cu doi ani și teribil de curios. Dar Adarei nu-i păsa de asemenea lucruri. Atâtă vreme cât frigul și zăpada și dragonul de gheăță soseau la timp, ea era fericită.

Plus că, datorită zilei sale de naștere, știa mereu când trebuie să le aștepte. Adara era o copilă născută iarna, în vremea celui mai crâncen îngheț pe care și-l amintea oamenii. Nici măcar Bătrâna Laura – care locuia la ferma învecinată și care ținea minte întâmplări de dinainte să se fi născut

toți ceilalți oameni –, nici măcar ea nu mai promisi un ger atât de crunt. Lumea încă mai vorbea despre iarna aceea cumplită. Adara îi auzea adesea discutând despre ea.

Dar mai discutau și despre altele. Ziceau că frigul îngrozitor de atunci îi omorâse mama, se furiașase noaptea în cameră, trecuse pe lângă focul făcut de tatăl Adarei și se strecurase sub culverturile de pe patul unde mama se zvârcolea în chinurile facerii. Și mai ziceau și că frigul

intrase până în pântecele ei, unde se afla Adara. Din cauza asta, la naștere pielea îi fusese albastră și înghețată și nu a reușit să se încălzească niciodată în toți anii care au trecut. Iarna o atinsese, își lăsase amprenta asupra ei și pusese stăpânire pe ea.

Este foarte adevărat că Adara a fost mereu un copil deosebit. Era o fetiță foarte serioasă, care rar se juca împreună cu ceilalți copii. Oamenii o considerau frumoasă, însă într-un

fel straniu, rezervat; avea pielea străvezie, părul blond și ochii mari, limpezi și albaștri. Zâmbea, însă nu prea des. Nimeni nu a văzut-o niciodată plângând. Odată, pe când avea doar cinci ani, călcase într-un cui înfipt într-o scândură care era ascunsă sub un nămete de zăpadă; cuiul i-a străpuns talpa piciorului, dar nici măcar atunci Adara nu a plâns și nu a țipat. Și-a scos cuiul din talpă și s-a întors în casă, lăsând în urma ei o dâră de sânge pe zăpadă. Și nu a zis decât: „Tată, m-am rănit“. Îmbufoinările și toanele și lacrimile unei copilării obișnuite nu erau genul ei.

Până și familia ei își dădea seama că Adara era un copil aparte. Tatăl ei era un munte de om, morocănos și sever, care nu punea mare preț pe semenii săi. Dar un zâmbet îi lumina chipul ori de câte ori Geoff îl bătea la cap cu tot felul de întrebări. Și rădea mereu și o strânea în brațe pe Teri, sora mai mare a Adarei, o fată bălaie, cu pistriui, care cochetă fără rușine cu toți băieții din sat. Din când în când o îmbrățișa și pe Adara, însă numai în

timpul iernilor lungi. Dar fără să-i zâmbească. Doar o cuprindea în brațe și îi strânea trupul micuț cu toată forța. Și atunci pieptul îi treșalta de suspine și lacrimi mari se rostogoleau pe obrajii lui îmbujorați. Nu o îmbrățișa niciodată vara. Pentru că în timpul verii era foarte ocupat.

Toată lumea era foarte ocupată vara, numai Adara nu. Geoff își ajuta tatăl la muncile câmpului și nu mai înceta cu întrebările despre una și despre alta, învățând astfel tot ce trebuia să știe un fermier. Când nu lucra la câmp, băiatul se ducea cu prietenii la scăldat și la joacă. Teri se îngrijea de gospodărie și facea de mâncare și mai muncea puțin și la hanul de la răscrucă, în perioade mai aglomerate. Era prietenă cu fiica hangiului, iar fiul mai mic al acestuia îi era mai mult decât un prieten, aşa că se întorcea mereu acasă râzând cu gura până la urechi și cu multe bârfe și noutăți de povestit despre călători și soldați și soli ai regelui. Pentru Teri și Geoff verile erau cele mai frumoase perioade și

amândoi erau mult prea ocupați ca să mai aibă vreme pentru Adara.

Cel mai ocupat era însă tatăl lor. În fiecare zi avea de făcut câte o mie de treburi și, după ce le făcea, descoperea încă o mie. Muncea din zori și până la înserat. Verile, mușchii lui se făceau ca oțelul și, atunci când venea acasă de la câmp, mirosea urât, a sudoare, dar își păstra mereu zâmbetul pe buze. După cină, obișnuia să-i spună povești lui Geoff și ii răspunde la zecile de întrebări. Sau o învăță pe Teri să facă feluri noi de mâncare, sau se plimba până la han. Da, tatăl Adarei era un om al verii, pe cuvânt.

Nu avea obiceiul să bea vara, doar poate câte o cană cu vin, când și când, în cinstea vizitelor făcute de fratele lui.

Acesta era alt motiv pentru care Teri și Geoff iubeau atât de mult verile, când lumea era verde și caldă, și plină de viață. Doar vara venea în vizită Unchiul Hal, fratele mai mic al tatălui lor. Hal era călăreț de dragoni în slujba regelui, un bărbat înalt și zvelt, cu trăsături nobile.

